

[Kjelgaard.]

forslag til ændring af loven om restaurations- og hotelvirksomhed.

Kritikken af loven er flere år gammel. Den er berettiget, og den har tidligere været rettet til ministerens forgængere i embedet uden resultat. Det er vist almindeligt kendt, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne i en lang række kommuner har følt sig noget til grin, når de har brugt mange timer på at vurdere bevillingsansøgninger, har fundet frem til en enstemmig indstilling og derefter er blevet underkendt af landsbevillingsnævnet. Jeg forstår godt de kommuner, der i vrede over tilsidesættelsen af den lokale dømmekraft bare har sendt ansøgningerne videre uden indstilling, og jeg finder det egentlig grotesk, at de, der bedre end nogen anden instans kender de lokale forhold, i den anledning kan tildeles næser eller trues med bødestraf.

Handelsministeren konstaterer, at kritikken af loven og dens administration stort set kan sammenfattes i tre punkter: at lovens ædruelighedsmæssige sigte ikke i tilstrækkelig grad er tilgodeset, at restaurationsetableringen har fået et for stort omfang, og at der ved den tilvejebragte ankeinstans er sket en forrykkelse af kompetencen ved bevillingsudstedelsen. Jeg er enig med handelsministeren i disse synspunkter, men det er ikke hele sagen.

Det fremhæves i fremsættelsestalen, at der ikke siden restaurationslovens ikrafttræden har været stigning i det samlede alkoholforbrug på restauranter. Det er muligt, det er rigtigt. Men det er også rigtigt, når kommunerne hævder, at mange bevillinger, der ikke tæller med i restaurationsstatistikken, aldrig skulle have været givet. Adskillige klubber og sportsforeninger, hvis medlemmer for langt den største dels vedkommende er under 18 år, har fået bevilling, selv om en enig kommunalbestyrelse har været imod, og det kan give en opfattelse af, at landsbevillingsnævnet har strøet om sig med bevillinger uden hensyn til kommunernes indstilling og uden mindste hensyn til ædruelighedsprincippet, så det er såmænd ikke så mærkeligt, at vi har et ungdomsalkoholproblem.

Det er én side af sagen. En anden er, at alle de bevillinger, der er udstedt de sidste år, i høj grad har medvirket til at gøre de enkelte restauranter mere eller mindre urentable; det gavner ikke samfundet. Landsbevillingsnævnets statistik, der kun omfatter årene til og med 1974, viser tydeligt, at bevillingsmængden siden lovens

ikrafttræden er steget med ca. 10 pct. om året. Det svarer til, at forretningernes antal i perioden 1971-1976 er steget fra ca. 5.000 til ca. 8.000. Hertil kommer så bevillingerne til klubber og sportsforeninger, der også er med til at udhule forretningen for de mennesker, der efter en faglig uddannelse skal leve af det. Det er utilfredsstillende, og denne udvikling kan kun føre til dårligere service og større omkostninger.

En tredje side af sagen er, at mange små restauranter er dukket op på steder og i kvarterer, hvor der tidligere var fred og ro. Det har medført mange gener og nabostridigheder, og det er et forhold, der heller ikke har været taget tilstrækkeligt hensyn til.

Vi er tilhængere af decentralisering og kommunalt selvstyre. Derfor er vi også tilhængere af, at loven ændres sådan, at der ikke kan herske tvivl om kommunernes kompetence. Derfor vil vi gå ind i et positivt udvalgsarbejde, men det vil uden tvivl tage lang tid at få alle problemer tilstrækkeligt belyst.

Melchior (CD):

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om, hvorvidt denne lovgivning kunne nå at blive færdigbehandlet i indeværende samling. Jeg tilslutter mig denne tvivl og kunne i og for sig sige amen til hr. Jens Peter Jensens tale. For nu ikke at komme bagefter hver gang som den femte i talerrækken vil jeg allerede på dette tidspunkt sige til handelsministeren, at jeg føler, at det samme – og måske endda i endnu højere grad – gælder for de to næste lovforslag, der er på dagsordenen. Vi har i dag 14 arbejdsdage tilbage af indeværende samling, medmindre man da vil forlænge denne – og min gruppe vil naturligvis ikke drømme om at sætte sig imod det, hvis man kommer til det resultat, at vi skal blive her to uger mere, fordi der er vigtig lovgivning, der skal gøres færdig. Men jeg anmoder altså om ministerens bedømmelse af, hvorvidt dette og de to følgende lovforslag er af en sådan vigtighedsgrad, at udvalget skal bruge tid til at behandle dem, hvorved der stjæles tid fra behandling af andre ting, der skal færdiggøres og bliver færdiggjort, til dette, der alligevel ikke vil blive båret igennem i denne samling. Jeg frygter, at man derved giver skeptikere og kritikere vind i sejlene, når der tales om, at lovene ikke bliver grundigt nok behandlet, og jeg føler, at også den foreliggende sag er